

се да бѣга, ала и неприятелитѣ му се спуснали по него. Въ бързината еленътъ задръстилъ роговетѣ си между храститѣ. Човѣкътъ го наближилъ и го проболъ съ копието си.

Коньтъ се зарадвалъ, че било отмжстено заради него. Тогава той помолилъ човѣка да му сваля юздата.

— Не, отговорилъ човѣкътъ. — Това не става тъй скоро. Ти трѣбва да прѣнесешъ елена у дома. Отъ него ще приготвя за приятелитѣ си вкусно печено. Ще закарамъ и жито на воденицата, за да смѣлемъ брашно за хлѣбъ. Отъ него ще получимъ трици, които ще дамъ на тебе. Послѣ трѣбватъ дърва, — ще докарамъ отъ гората. Слѣдъ гощавката ще откарамъ гоститѣ си по домоветѣ имъ.

Коньтъ се разярилъ и искалъ да хвърли човѣка. Ала човѣкътъ тъй силно стѣгналъ юздата, мушналъ го съ бодоветѣ и още по-жестоко съ копието си, че коньтъ изгубилъ куражъ. Може и да не е вѣрно, но казватъ, че до това врѣме коньтъ могълъ да говори, но слѣдъ това занѣмѣлъ.

Така отъ тогава коньтъ служи на човѣка.

Л. Л.

